

“LEEF JE DROOM, DAT IS CRUCIAAL!”

5 Lorraine Vesterink (37) is een succesvolle zakenvrouw met een goedlopend eigen bedrijf. Een groot contrast met hoe ze opgroeide, toen elk dubbeltje moest worden omgedraaid.

“Laatst liep ik in de duinen en realiseerde me: Ik leef mijn droom! De droom die ik als klein meisje had, maar liet varen omdat ik koos voor zekerheid. Als je me toen had verteld dat ik twintig jaar later mijn eigen liedjes zou schrijven achter mijn vleugel, een lieve vriend zou hebben, twee prachtige zonen, zes boeken, een eigen bedrijf én een huis met een mooie tuin... Nee, dan had ik je niet geloofd. Sterker nog, zeven jaar geleden ook nog niet. We hadden het niet breed. Ik groeide op als enig kind, mijn moeder zat in de bijstand en mijn vader was niet in beeld. Tot mijn zestiende stond mijn moeder er alleen voor. Ik weet nog goed dat we geregeld naar een instantie gingen waar mijn moeder moest verantwoorden waar ze haar inkomen aan had uitgegeven. Soms werkte ze, maar het verschil tussen haar uitkering en salaris was minimaal. Dat verschil woog niet op tegen haar wens om thuis te zijn als ik uit school kwam. Het was niet makkelijk. Ik herinner me hoe er soms voor het weekend alleen nog geld was voor knakworstjes, een pak yoghurt en een zak sla. Op maandag gingen we vaak om één uur naar de supermarkt omdat het vlees dan werd afgeprijsd. Dan liep mijn moeder met een rekenmachine zodat ze precies wist wat ze kon uitgeven. Als thuis de wasmachine stukging, was dat een regelrechte ramp. Daar ging ons vakantiegeld. We gingen ook nooit samen op vakantie. In de zomer mocht ik een week met mijn tante mee naar Center Parcs. Zo had ik na de vakantie, net als de andere kinderen op school, ook een verhaal te vertellen. Daar zorgde mijn moeder wel voor. Ze kon van een

dubbeltje een kwartje maken. In kringloopwinkels wist ze de mooiste kleding voor me te scoren. Ze was ook goed in onderhandelen. Ik wist dat we weinig geld hadden, maar heb er weinig van gemerkt. Natuurlijk zag ik dat schoolgenootjes met hun verjaardagsfeestje naar de bioscoop of McDonalds gingen. Dat vond ik luxe. Maar op mijn verjaardag mocht de hele klas komen en bedacht ze originele spelletjes zoals een speurtocht door de wijk. Mijn moeder heeft haar best gedaan om er voor te zorgen dat ik zo min mogelijk zou merken van onze financiële situatie en dat ik een zo leuk mogelijke jeugd zou hebben. Ze had er alles voor over om mij een goede opvoeding te geven. Mijn kledingkast was goed gevuld, terwijl er in die van haar amper iets hing. Een algemene ontwikkeling vond mijn moeder belangrijk: muzikale scholing en sport. Zo kreeg ik als kind affiniteit met entertainment, deed ik mee aan de mini-playbackshow en presenteerde ik altijd quizjes op mijn zolderkamer. En zo ontstond mijn droom: ik wilde naar de kleinkunstacademie om toneel te spelen, te dansen en muziek te maken. Maar op de middelbare school was ik bang dat ik niet goed genoeg zou zijn. Dus zette ik mijn droom aan de kant. Als tiener had ik veel bijbaantjes, maar gaf alles uit. Ik was niet goed in sparen, dat ben ik nu nog steeds niet. Op mijn zestiende ontmoette mijn moeder een man en hertrouwde ze. Die nieuwe man woonde in een groot mooi huis. Voor mijn zestiende verjaardag gaf hij me de witte Levi's cadeau die ik zo graag wilde, hij kon meteen niet meer stuk.”

EERSTE BOEK

“Hoe ik opgroeide, zorgde ervoor dat ik een zelfstandige en onafhankelijke vrouw wilde worden. Mijn hand ophouden? Dat nooit! Wat er ook zou gebeuren, ik zou mijn eigen geld verdienen. Na het atheneum ging ik daarom naar de Hoge Hotelschool in plaats van naar de kleinkunstacademie; ik verkoos financiële zekerheid boven een onzekere creatieve toekomst. In de avond werkte ik in de horeca of als aerobiestructrice om mijn studie te bekostigen. Tijd en geld voor zang- of toneellessen had ik toen niet. Mijn droom om cabaretiëre te worden bleef ik maar uitstellen. Mijn schoolvriendinnetje van vroeger wilde bij een bank werken of juf worden. Als ik iets niet wilde, was dat het wel. Maar dat was precies wat ik ging doen. Na mijn studie werkte ik vijf jaar bij een bank en vervolgens stond ik vijf jaar voor de klas. Ik geloof dat je, als je niet gaat voor wat je echt wilt in het leven, juist krijgt wat je vooral niet wilt. Gelukkig heeft het me ook ver gebracht. Ik ben mijn eerste boek, een handboek voor het schrijven van een ondernemingsplan, gaan schrijven omdat ik er met alle beschikbare boeken niet uit kwam met mijn studenten. Ik kon het direct in de praktijk uitproberen doordat ik voor de klas stond. Het boek werd een bestseller. Tijdens een ondernemersdag op onze school vroeg de bank waar ik eerder voor had gewerkt me om haalbaarheidsonderzoeken voor hun klanten te gaan schrijven omdat de ondernemingsplannen van mijn studenten vaak beter waren dan die van de echte ondernemers. Wat een haalbaarheidsonderzoek precies was, wist ik niet, maar ik had toch het lef de opdracht aan te nemen. Het haalbaarheidsonderzoek dat ik vervolgens schreef, bleek het beste wat ze tot dan toe hadden ontvangen. Sindsdien gaan ze als warme broodjes over de toonbank. In 2007 begon ik mijn eigen bedrijf, De Unieke Ondernemer, een adviesbureau voor ondernemers. In iets meer dan een jaar na de start was ik fulltime ondernemer. En daar heb ik geen dag spijt van gehad. Natuurlijk was het spannend, zeker in het begin. Mijn vriend startte in diezelfde periode ook zijn

eigen bedrijf en ik raakte zwanger van onze oudste zoon. Daardoor voelden we ons extra verantwoordelijk om van onze bedrijven een succes te maken. Ik ben er trots op wat we samen *from scratch* hebben bereikt. Ik heb drie jaar achter elkaar prijzen gewonnen met mijn bedrijf. Inmiddels heb ik een heel team om me heen verzameld, zij zorgen voor de adviezen aan ondernemers. Zelf ben ik meer het gezicht van mijn bedrijf en richt ik me op het geven van muzikale lezingen, het schrijven van boeken en liedjes. Mijn nieuwste boek *Ondernemen is doen* verkoopt nu al beter dan mijn eerste bestseller en een ander boek *PassieVitaliteit* is genomineerd voor beste managementboek en beste ondernemersboek.”

SPAREN

“Mijn moeder kan nog steeds beter met geld omgaan dan ik. Maar sparen lukt nu wel. Al doe ik dat op een omslachtige manier. Zo zorg ik dat ik de hypotheekrente jaarlijks terugkrijg in plaats van maandelijks. Ook ontvang ik in dezelfde periode de royalties van mijn boeken. Op deze manier creëer ik financiële ruimte en dus tijd om mezelf te ontwikkelen en de dingen te doen waar ik plezier aan beleef. Het deed me vroeger weinig dat anderen meer financiële rijkdom hadden dan wij. Mijn moeder en ik hadden elkaar. En nu we het geld hebben om te kopen wat we willen, merken we dat materieel bezit minder belangrijk is dan we aanvankelijk dachten. Mijn vriend en ik willen onze kinderen helpen te bereiken wat ze willen, maar we proberen ze niet al te verwennen. Ze moeten ook leren het zelf te doen, want onze jeugd heeft er tenslotte voor gezorgd dat we doen wat we doen en zijn wie we zijn. Ik vind het een grappig idee dat ik anderen nu leer hun droom te leven. Iets wat ik jarenlang uit onzekerheid niet heb gedaan, maar waar ik met een omweg alsnog ben gekomen. Achteraf heb ik nu makkelijk praten, maar ik begrijp als geen ander waarom mensen kiezen voor zekerheid. Dat deed ik zelf jarenlang ook. Maar gaan voor waar je hart ligt, is cruciaal. Daarvan ben ik het levende bewijs.” ■